

Αγαματάκια ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα

της Χριστίνας-Αρετής Καραγιάννη-Χαλαβαζή

Βιογραφικό σημείωμα:

Η Χριστίνα-Αρετή Καραγιάννη-Χαλαβαζή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1994 και έζησε τα παιδικά κι εφηβικά της χρόνια στη Σύρο. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ψυχολογίας και μεταπτυχιακή φοιτήτρια του τμήματος Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης, στο Ρέθυμνο. Επίσης, έχει υπάρξει μέλος της ερασιτεχνικής φοιτητικής θεατρικής ομάδας του Πανεπιστημίου Κρήτης, «Σκηνή και Σαπούνι», από το 2012 έως το 2017.

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Εργαστηρίου Θεατρικής Γραφής, Δημιουργίας Πραγματικών Ηρώων και Φανταστικών Ιστοριών, που διοργανώνει ο Πολυχώρος «Πόλις» και το καλλιτεχνικό στέκι “Bohème” (Οκτώβριος 2021-Ιανουάριος 2022), με συντονίστρια την Αντιγόνη Σταυροπούλου. Αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας και σε καμία περίπτωση δεν αποσκοπεί στην άσκηση πολιτικής προπαγάνδας, την προσβολή εθνικών συμβόλων ή τη διαστρέβλωση ιστορικών γεγονότων.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6974248815

Facebook: Christina Halavazi

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να ανεβάσει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Το θεατρικό έργο «Αγαματάκια ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα» της Χριστίνας-Αρετής Καραγιάννη-Χαλαβαζή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη:

Ένας δύστροπος ζωγράφος και καθηγητής της Σχολής Καλών Τεχνών αναλαμβάνει να ζωγραφίσει ένα κορίτσι ασιατικής καταγωγής, που ποζάρει ως γυμνό μοντέλο για τους σπουδαστές του. Σταδιακά, ζωγράφος και μοντέλο καλούνται να αναμετρηθούν καθένας με τα δικά του δεσμά...

Πρόσωπα:

Μάνος Ανδρέογλου (57 ετών)

Seo-Bi (25 ετών)

Έναρξη

[Τα φώτα ανάβουν αργά. Εμφανίζεται στη σκηνή η Seo-Bi ως ζωντανός πίνακας (tableau vivant)· απεικονίζει την κτηνωδία, τη φρίκη, την εξαθλίωση και την καταπίεση που βιώνει ο λαός της Βόρειας Κορέας. Παράλληλα, ακούγεται ο εθνικός ύμνος της Βόρειας Κορέας, μεγαλοπρεπής κι επιβλητικός δημιουργώντας μια ακραία αντιφατική εικόνα. Τα φώτα σβήνουν αργά.]

Σκηνή 1^η

(Ανάβουν τα φώτα. Ο Μάνος Ανδρέογλου βρίσκεται στο ατελιέ του. Στήνει το καβαλέτο κι ετοιμάζει τα χρώματα και τα πινέλα που θέλει να χρησιμοποιήσει. Έπειτα, προσπαθεί να διαμορφώσει τη διαρρύθμιση του χώρου, για να φτιάξει το κατάλληλο φόντο για τον πίνακα. Αλλάζει θέση στα αντικείμενα. Κοντοστέκεται και κοιτάζει για λίγο. Δεν είναι ευχαριστημένος κι αλλάζει ξανά θέση στα αντικείμενα. Αυτή η διαδικασία επαναλαμβάνεται μερικές φορές. Οι κινήσεις του είναι νευρικές. Χτυπά το τηλέφωνο. Ο Ανδρέογλου το σηκώνει.)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ναι. Από την πρυτανεία; Τι έγινε; Ο αντιπρύτανης; Τι με θέλει εμένα ο αντιπρύτανης; Μα, τι θέλει να συζητήσει μαζί μου, τελοσπάντων; Επιστολή; Τι επιστολή; Δεν καταλαβαίνω, τι μου λέτε. Ακούστε, αυτή τη στιγμή, είμαι απασχολημένος. Δεν έχω χρόνο για κουβέντες. Ναι, και τι σχέση έχω ε...— Τι σχέση έχω εγώ με την επιστολή παραπόνων που έλαβε ο αντιπρύτανης; Τι; Όστε, υπάρχουν παράπονα από τους φοιτητές για τον τρόπο διδασκαλίας μου. Μάλιστα. Α, έχουν πρόβλημα και με τη μέθοδο αξιολόγησης; Ωραία! Να βάλω λοιπόν σε όλους «Άριστα», να είναι ευχαριστημένοι. Έτσι; Ναι. Ναι. Ακούστε! Πείτε στον αντιπρύτανη, εμένα ο ρόλος μου είναι να φροντίσω να μάθω όλους αυτούς τους επίδοξους Ντα Βίντσι της κακιάς ώρας, πώς να κρατούν το ρημάδι το μολύβι σωστά. Κι αυτό ακριβώς κάνω όλα αυτά τα χρόνια που διδάσκω στο τμήμα. Δεν είμαι εκεί πέρα, ούτε για να

τους νταντεύω, ούτε για να πιούμε το καφεδάκι μας και να πούμε τα νέα μας. Θέλει μόχθο η ζωγραφική. Αυτό να του πείτε. Και τώρα, με συγχωρείτε, αλλά, όπως σας είπα, είμαι απασχολημένος. (Κατεβάζει απότομα το ακουστικό) Άι στο διάολο πια! (Αλλάζει για ακόμα μια φορά θέση στα αντικείμενα μουρμουρίζοντας συγχυσμένος) Άκου επιστολή παραπόνων!

(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Παρατάει ό,τι κάνει και πηγαίνει να την ανοίξει. Μπαίνει η Seo-Bi)

Α, ήρθες. Ωραία. Λοιπόν, βγάλε τα ρούχα σου και πήγαινε να καθίσεις εκεί. (Μπαίνοντας στη σκηνή, η Seo-Bi γνέφει ευγενικά, με χαμηλωμένο το βλέμμα, κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση. Στη συνέχεια, πηγαίνει στη θέση που της υπέδειξε ο Ανδρέογλου, βγάζει βιαστικά και κάπως αμήχανα τα ρούχα της και κάθεται. Ο Ανδρέογλου προσπαθεί με απότομες, άγαρμπες κινήσεις να της φτιάξει την πόζα. Είναι ψυχρός απέναντί της. Εκείνη υπακούει αμίλητη στις υποδείξεις του. Δείχνει να είναι άτομο ντροπαλό και συνεσταλμένο. Το βλέμμα της φαίνεται κάπως φοβισμένο και μελαγχολικό) Εκεί το χέρι. Όχι έτσι. Σπάσε τον αστράγαλό σου. Έτσι. Ναι, ναι αυτό. Και τη λεκάνη. Σπάσε μου πιο πολύ τη λεκάνη. Πιο πολύ. Εκεί. Πρέπει να σε κομματιάσω, να σε βγάλω έξω από το σκελετό σου. Θέλω ν' ανακαλύψω αυτό που κρύβεται στο εσωτερικό του σώματός σου. Δε μ' ενδιαφέρουν τα στήθη σου, τα πόδια και τα χέρια σου. Θέλω κάτι παραπάνω. Γύρισε το κεφάλι σου προς εμένα και κοίταξέ με. Έτσι. Θέλω να πάρω το σκοτάδι μέσα από τα μάτια σου και να το βάλω στον καμβά μου. Να δω τα σπλάχνα σου να καθρεφτίζονται στο πρόσωπό σου. Εκεί. Ωραία! Μείνε όπως είσαι και μην κουνηθείς.

(Ο Ανδρέογλου ξεκινά να ζωγραφίζει τη Seo-Bi. Λίγο αργότερα, η Seo-Bi αρχίζει να τρέμει από το κρύο) Σου είπα να μην κουνιέσαι! (Η Seo-Bi δε μιλάει· μόνο κοιτάζει τρομαγμένα. Σφίγγει τα δόντια, για να μην τρίζουν και πασχίζει να διατηρήσει την πόζα της) Χαλάρωσε το σαγόني σου!

(Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Ανδρέογλου πετάει τα πινέλα του εκνευρισμένος και πηγαίνει να το σηκώσει) Το κέρατό μου! Ποιος είναι πάλι; Ναι. Έλα, Κώστα. Έχω

δουλειά αυτή τη στιγμή. Ναι, ναι, ήρθε πριν από λίγο. Έχω ξεκινήσει. Ε, θα δούμε, πώς θα πάει. Ναι, τη διάβασα την κριτική. Να πάνε να πνιγούν οι καργιόληδες! (Σε ελαφρώς ειρωνικό τόνο, σα να διαβάζει) «Το “άστρο” του άλλοτε καταξιωμένου ζωγράφου, Μάνου Ανδρέογλου, φαίνεται πως οδεύει ταχέως προς τη δύση του. Τα έργα του είναι μονότονα, χωρίς “χαρακτήρα”. Άχρωμα, άγευστα, άοσμα. Ή πιο απλά, αδιάφορα. Απουσιάζει η ματιά κι η αγωνία του καλλιτέχνη για δημιουργία. Τα ίδια θέματα και μοτίβα ανακυκλώνονται κι επαναλαμβάνονται συνεχώς. Όλα δείχνουν πως δεν έχει πια τίποτα άλλο να προσφέρει στο χώρο της εικαστικής τέχνης. Το ταλέντο του δημιουργού έχει γεράσει μαζί με τον ίδιο.» (Η Seo-Bi χαλαρεί την πόζα της και κουλουριάζεται, για να ζεσταθεί) Κατάλαβες, Κώστα; Έγινα “πασέ”! Ναι, ναι. Μας έφαγε ο μεταμοντερνισμός. Άστα να πάνε... (Αναστενάζει)

Δεν υπάρχει πια ζωγραφική. Ο κόσμος αργοπεθαίνει μαζί με τη ζωγραφική· καλά το είχε πει ο ντε Κίρικο. Βεβαίως. Αυτός ήταν μπροστά από την εποχή του. Δε γίνομαι καθόλου υπερβολικός! Έτσι ακριβ...— Έτσι ακριβώς είναι. Παλιά, για να λέγεται κανείς «ζωγράφος», είχε σημασία η αξία του. Οι ικανότητές του, πώς το λένε; Τώρα... Όλοι οι ανίκανοι ψευτοζωγράφοι αναζητούν κάθε τόσο νέα κόλπα, για να πλασάρουν την ανικανότητά τους ως ζωγραφική. Τι να μην τα παραλέω, ρε Κώστα; Μα, τι λες; Σήμερα, οι ζωγράφοι προσπαθούν να φανούν πρωτοπόροι, με κάθε θυσία. Ε λοιπόν, η καλύτερη πρωτοπορία είναι να ζωγραφίζεις καλά! Σκέψου, τι ζωγράφιζαν οι μαθητές του Ντα Βίντσι και τι ζωγραφίζουν οι δικοί μας μαθητές - που δεν είναι άξιοι ούτε το μολύβι να κρατήσουν σωστά. Μα...— Μάλιστα! Αυτοί είναι οι σημερινοί καλλιτέχνες! Απόλυτος; Όχι, φίλε μου, κάνεις λάθος! Ρεαλιστής είμαι. Ξέρω να λέω τα πράγματα με τ’ όνομά τους. Η αλήθεια, βέβαια, πονάει μερικούς μερικούς... (Παύση)

Α! Και μιας και το ‘φερε η κουβέντα, τα ‘μαθες τα νέα; Ο πρόεδρος της σχολής έλαβε επιστολή παραπόνων από τους φοιτητές μας. Ναι, μάλιστα. Επιστολή παραπόνων. Όπως τ’ ακούς. Ξέρω ‘γω; Υπάρχουνε, λέει, παράπονα ως προς τις πρακτικές διδασκαλίας και τη μέθοδο αξιολόγησης. Πριν από λίγο, μου τηλεφώνησαν από την πρυτανεία. Θέλει, λέει, να μου μιλήσει ο αντιπρύτανης, σχετικά με το περιστατικό... Μα καλά, εσύ, δεν είχες ακούσει τίποτα; Αποκλείεται να μη συζητήθηκε κάτι στο

γραφείο. Είμαι σίγουρος πως έχουν ήδη έτοιμα τα φτυάρια... (Παύση) Να σου πω, χέστηκα! Ας γίνει ό,τι θέλει. Κουράστηκα. Εγώ, δεν... (Γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τη Seo-Bi κουλουριασμένη) Γιατί χάλασες την πόζα σου; Σου είπα να μην κουνηθείς! Το κέρατό μου! Κώστα, σε κλείνω. Θα τα πούμε άλλη στιγμή. (Κατεβάζει βιαστικά το ακουστικό και σχεδόν ορμάει επάνω της εξαγριωμένος, για να τη στήσει πάλι από την αρχή. Εκείνη δε διαμαρτύρεται. Έπειτα, ο Ανδρέογλου κάθεται στη θέση του κι αρχίζει ξανά να ζωγραφίζει. Σιγά-σιγά, ηρεμεί κι αφοσιώνεται στη ζωγραφική του.) Χωρίς “χαρακτήρα”... (Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 2^η

(Ανάβουν τα φώτα. Ο Ανδρέογλου στέκεται μπροστά από τον καμβά του και τον παρατηρεί βυθισμένος στις σκέψεις του. Τις σκέψεις του διακόπτει το χτύπημα της πόρτας. Σπεύδει να ανοίξει. Μπαίνει η Seo-Bi. Το ύφος του είναι ψυχρό.)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Καλησπέρα. (Η Seo-Bi γνέφει ευγενικά κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση) Ετοιμάσου και ξεκινάμε. (Πηγαίνει στη θέση της, βγάζει βιαστικά κι αμήχανα τα ρούχα της και ποζάρει. Ο Ανδρέογλου την περιεργάζεται. Δείχνει ταλαιπωρημένη. Το βλέμμα του αλλάζει. Την κοιτάζει με συμπάθεια. Ξεκινά να τη ζωγραφίζει. Για κάμποση ώρα επικρατεί απόλυτη σιωπή. Ακούγεται μόνο ο ήχος απ' τους δείκτες του ρολογιού που κρέμεται στον τοίχο. Ύστερα από κάποια ώρα, ο Ανδρέογλου αφήνει κάτω την παλέτα και τα πινέλα του. Τρίβει τα μάτια του ζαλισμένος) Νομίζω, πως είναι καλύτερα να κάνουμε ένα διάλειμμα. 10 λεπτά.

(Σηκώνεται από τη θέση του, φέρνει μια κουβέρτα και τη δίνει στη Seo-Bi, για να σκεπαστεί. Έπειτα, βγάζει από την τσέπη του έναν αναπτήρα κι ένα πακέτο τσιγάρα. Παίρνει ένα τσιγάρο από το πακέτο και το ανάβει. Τείνει το πακέτο προς τη Seo-Bi. Εκείνη σαστίζει. Γνέφει αρνητικά το κεφάλι και χαμηλώνει το βλέμμα της ντροπαλά. Ο Ανδρέογλου κάθεται ξανά στη θέση του και κοιτάζει τον πίνακα χαμένος στις σκέψεις του. Η Seo-Bi καρφώνει τα μάτια της πάνω του, χωρίς εκείνος να τη βλέπει. Τον παρατηρεί. Ο Ανδρέογλου, με μια πρώτη ματιά, δείχνει ένας απρόσιτος και σκληρός άνθρωπος. Παρατηρώντας τον πιο προσεκτικά όμως, διακρίνει μια κόπωση και μια απογοήτευση στο βλέμμα του. Είναι πιο ήρεμος, αυτή τη φορά, οπότε κι ο φόβος της σιγά-σιγά καταλαγιάζει· το πρόσωπό της ηρεμεί. Δεν ανταλλάσσουν λέξη, όση ώρα διαρκεί το διάλειμμα. Ο Ανδρέογλου καπνίζει ξεφυσώντας πού και πού αφηρημένος, ενώ η Seo-Bi τον παρατηρεί τυλιγμένη σφιχτά με την κουβέρτα. Ξαφνικά ο Ανδρέογλου, λες και δέχτηκε κάποιο χαστούκι, στρέφει το κεφάλι του απότομα προς τη Seo-Bi, η οποία αποσύρει βιαστικά κι αμήχανα το βλέμμα της)

Λοιπόν! Τέλος το διάλειμμα. Συνεχίζουμε. (Μοντέλο και ζωγράφος παίρνουν πάλι τις θέσεις τους, για να συνεχίσουν. Μέσα στην απόλυτη ησυχία, ακούγονται οι χτύποι του ρολογιού. Η ώρα περνά. Ο Ανδρέογλου αφήνει κάτω τα σύνεργα της ζωγραφικής. Παίρνει βαθιά ανάσα) Αρκετά για σήμερα. Αύριο, ίδια ώρα.

(Υστερα, κάθεται αμίλητος, με το κεφάλι σκυμμένο. Η Seo-Bi κουνάει το σώμα της, για να ξεπιαστεί. Δε βογκάει, όμως οι εκφράσεις του προσώπου της μαρτυρούν πως πονάει πολύ. Φοράει ήσυχα τα ρούχα της κι ετοιμάζεται να φύγει. Όταν φτάνει στην πόρτα, στρέφεται προς τον Ανδρέογλου και τον κοιτάζει, σα να θέλει να του πει κάτι. Δε λέει, όμως, τίποτα. Σκύβει ευγενικά το κεφάλι κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση. Δεν παίρνει όμως καμία απάντηση· ο Ανδρέογλου μοιάζει βυθισμένος στις σκέψεις του. Εκείνη, γυρίζει αμήχανα προς την πόρτα και φεύγει. Όταν ο Ανδρέογλου είναι πια μόνος, σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει για λίγο το τηλέφωνο προβληματισμένος. Σηκώνεται αργά και κατευθύνεται προς το τηλέφωνο. Παίρνει διστακτικά το ακουστικό στα χέρια του. Σκέφτεται μια στιγμή. Παίρνει βαθιά ανάσα. Τελικά το αποφασίζει και τηλεφωνεί. Περιμένει μερικές στιγμές κι ύστερα κατεβάζει το ακουστικό απογοητευμένος. Σβήνουν τα φώτα.)

Σκηνή 3^η

(Ο Ανδρέογλου βρίσκεται με το ακουστικό του τηλεφώνου στο αυτί και περιμένει. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Τινάζεται ξαφνιασμένος. Κλείνει το τηλέφωνο απότομα και πηγαίνει ν' ανοίξει την πόρτα. Μπαίνει η Seo-Bi. Δεν τη χαιρετάει. Με μια κίνηση του χεριού του, της υποδεικνύει τη θέση της, χωρίς να της μιλήσει, ή να την κοιτάξει. Κάθεται κι αυτός στη θέση του, με τα μάτια καρφωμένα στον καμβά. Κοιτάζει τον πίνακα σα χαμένος. Δείχνει αφηρημένος. Η Seo-Bi, καθώς γδύνεται, τον περιεργάζεται ρίχνοντας κλεφτές ματιές. Παίρνει την πόζα της. Ο Ανδρέογλου πιάνει διστακτικά την παλέτα και το πινέλο. Κρατά για λίγο το πινέλο στον αέρα, χωρίς να ζωγραφίζει τίποτα. Η Seo-Bi παραμένει στην πόζα της υπομονετικά.

Χτυπά το τηλέφωνο. Ο Ανδρέογλου πετάγεται όρθιος. Τρέχει να το σηκώσει εξακολουθώντας όμως να κρατά στα χέρια του την παλέτα και το πινέλο. Το συνειδητοποιεί)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Γαμώ το κέρατό μου!

(Αφήνει κάτω την παλέτα. Σηκώνει το ακουστικό με το ένα χέρι, ενώ στο άλλο κρατά ακόμα το πινέλο. Καθ' όλη τη διάρκεια της συνομιλίας, κουνάει νευρικά το πινέλο, σα να είναι προέκταση του χεριού του. Στο μεταξύ, η Seo-Bi στρέφει ελαφρά το κεφάλι της προς τον Ανδρέογλου και τον παρατηρεί, πασχίζοντας ωστόσο να μη χαλάσει την πόζα της)

Ναι. (Παύση) Μαργαρίτα... Είχες καιρό να... Πώς είσαι; Ναι, του τηλεφώνησα, για να του ευχηθώ, όμως δεν το σήκωσε. Τι είν' αυτά που λες! Πάντα θυμάμαι τα γεννέθλιά του! Ναι, δεν του έχω ευχηθεί ούτε μια φορά όλα αυτά τα χρόνια, γιατί ποτέ δεν το σηκώνει! Πού να πάω να τον βρω, στο Παρίσι; Τι; Πότε ήρθε στην Ελλάδα; Κι οι σπουδές του; Γι' αυτό πληρώνω διατροφή τόσα χρόνια, για να τα πετάξει όλα στο βρό...– Τι; (Παύση) Πότε; Α, και μου το λες τώρα; Κατόπιν εορτής; (Γελάει ειρωνικά) Α, ναι; Και πώς να το πάρω δηλαδή; Παντρεύτηκε ο γιος μου κι εγώ το 'μαθα

τελευταίος! Σ' ευχαριστώ πολύ που μπήκες στον κόπο να μ' ενημερώσεις! Αυτό πήρες να μου πεις; Γιατί τώρα; Γιατί όχι πριν- Πριν το γάμο! Δεν ήθελε να είμαι εκεί; Εγώ θα του χαλούσα το γάμο; Γιατί; Ποια ζωή μας διέλυσα; Εγώ τη διέλυσα; Εσύ με άφησες στη μέση της διαδρομής! Δεν έμεινες μαζί μου ως το τέλος! Τι εννοείς «αγαπούσα τη ζωγραφική περισσότερο από σένα και τον Πέτρο»; Η αγάπη μου για σας έδινε χρώμα στον καμβά μου! Πώς μπορείς να το λες αυτό; Δεν καταλαβαίνεις. Η τέχνη- Χρειάζεται κι αυτή αγάπη κι αφοσίωση· αλλιώς δεν μπορεί να υπάρξει. Εγώ, ήθελα να 'μαστε μαζί σε αυτό. Εσύ έκανες πίσω. Λύγισες. Κανένα ψέμα, Μαργαρίτα. Κανένα ψέμα. Την αλήθεια μου σου έδωσα. Μα- Μα κι η ζωγραφική- Κι η ζωγραφική γέννημα της αλήθειας είναι. Δεν την αντέχουν όλοι την αλήθεια τελικά... Έκανα αυτό που μπορούσα. Α, ναι; Κι ήταν δίπλα σου αυτός; Δε μου λες, μαζί πήγατε στο γάμο; Πήγε αυτός στο γάμο του παιδιού μου; Μ' αντικατέστησε δηλαδή κι ως πατέρα! Δε φτάνει που μ' αντικατέστησε στο κρεβάτι, το καθί-

(Κλείνει νευριασμένος το τηλέφωνο. Η Seo-Bi αποστρέφει το βλέμμα της βιαστικά κι επανέρχεται στην αρχική της θέση. Ο Ανδρέογλου επιστρέφει αγανακτισμένος στη θέση του, ξεχνώντας να φέρει την παλέτα. Πάει αφηρημένος να ζωγραφίσει. Συνειδητοποιεί ότι το πινέλο του δεν έχει χρώμα. Πετάει με οργή το πινέλο)

Γαμώτο!

(Κλοτσάει το καβαλέτο και το ρίχνει κάτω. Σηκώνεται και συνεχίζει να κλοτσά το μισοζωγραφισμένο πίνακα με μανία)

Καθίκι, καθίκι, καθίκι!

(Σωριάζεται στην καρέκλα του εξουθενωμένος. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και ξεφυσάει δυνατά. Βυθίζει το πρόσωπό του στις παλάμες του, με απόγνωση. Η Seo-Bi χαλαρώνει το σώμα της και χαλάει την πόζα της. Τον κοιτάζει με συμπόνια. Δε φαίνεται πια φοβισμένη. Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 4^η

(Ανάβουν τα φώτα. Ο Ανδρέογλου ετοιμάζει τα χρώματα και τα πινέλα που θέλει να χρησιμοποιήσει. Χτυπά η πόρτα. Πηγαίνει να την ανοίξει. Μπαίνει η Seo-Bi χαμογελαστή. Σκύβει όπως πάντα ευγενικά το κεφάλι κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση. Εκείνος σαστίζει. Τη χαιρετά ψελλίζοντας αμήχανα)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Καλησπέρα...

(Στη συνέχεια, η Seo-Bi κατευθύνεται προς τη θέση της, πριν προλάβει ο Ανδρέογλου να της κάνει οποιαδήποτε υπόδειξη. Βγάζει τα ρούχα της και ποζάρει. Ο Ανδρέογλου κοντοστέκεται για λίγο και ξύνει το κεφάλι του απορρημένος, σα να μην ξέρει, τι πρέπει να κάνει. Έπειτα, παίρνει κι αυτός θέση. Αρχίζει να ζωγραφίζει. Ακούγονται και πάλι οι χτύποι του ρολογιού. Η ώρα περνά)

Λοιπόν. Ας κάνουμε ένα διάλειμμα.

(Ο Ανδρέογλου σηκώνεται από τη θέση του και φέρνει μια κουβέρτα στη Seo-Bi, για να σκεπαστεί. Στη συνέχεια, πηγαίνει να κάνει ένα τηλεφώνημα. Δεν απαντά κανείς από την άλλη γραμμή. Κατεβάζει το ακουστικό απογοητευμένος κι επιστρέφει στη θέση του. Ανάβει ένα τσιγάρο. Είναι σκεπτικός. Κάθεται αμίλητος. Είναι τόσο απορροφημένος από τις σκέψεις του, που μοιάζει να έχει ξεχάσει την παρουσία της Seo-Bi)

SEO-BI: Είστε καλά, seonsaengnim;

(Ο Ανδρέογλου πετάγεται, σα να ξυπνά από λήθαργο και την κοιτά ξαφνιασμένος)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ορίστε;

SEO-BI: Είστε καλά;

(Παύση)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ναι... (Παύση) Ναι, είμαι καλά.

(Παύση)

ΣΕΟ-ΒΙ: Τι σας συμβαίνει;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πρώτη φορά σε ακούω να μιλάς. Τόσο καιρό στη σχολή, δε σ' έχω ακούσει ποτέ να λες ούτε μια λέξη.

ΣΕΟ-ΒΙ: Seonsaengnim, δουλειά μου είναι να ποζάρω για τους φοιτητές. Όχι να μιλάω.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Μιλάς καλά τη γλώσσα. Είσαι χρόνια στην Ελλάδα;

ΣΕΟ-ΒΙ: Τελείωσα εδώ το γυμνάσιο.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Αααα... Μάλιστα. Σέο-Μπι είπαμε, έτσι;

ΣΕΟ-ΒΙ: Σο-Μπι.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Α, Σο-Μπι;

ΣΕΟ-ΒΙ: Geuleohso.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πώς είπες;

ΣΕΟ-ΒΙ: Ν... ναι... Σο-Μπι...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Έχετε όμως δύσκολα ονόματα. Σωστός γλωσσοδέτης είναι!

(Η Seo-Bi χαμογελάει. Χαμηλώνει το βλέμμα ντροπαλά. Παύση)

SEO-BI: Πρέπει να είναι δύσκολη η ζωγραφική... Θέλω να πω... Αμ... Τόσες εικόνες μέσα σ' ένα χαρτί... Γραμμές, σχήματα, χρώματα...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ζωγραφική δεν είναι τα ξερά χρώματα ή οι πινελιές. Είναι το αίμα του καλλιτέχνη. Καταλαβαίνεις;

SEO-BI: Δεν είμαι σίγουρη ότι καταλαβαίνω... Δεν έχω ζωγραφίσει ποτέ στη ζωή μου.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πώς να στο εξηγήσω; Είναι ένας ατέρμονος διάλογος – μια συζήτηση, ας πούμε – του δημιουργού με τον εαυτό του αλλά και με τον κόσμο. Ένα σύμπαν ολόκληρο. Είναι το χάος που αναβλύζει από την ύπαρξή μας. Είναι... Είναι παρηγοριά, βάλαμο και κατάρρα μαζί. Είναι η ίδια η αλήθεια. Ωμή· χωρίς φτιασίδια. Γιατί, η ζωγραφική έχει μια μοναδική δύναμη να μιλάει πέρα από την εικόνα. Διεισδύει σ' αυτά που δεν μπορούν να πιάσουν τα μάτια. Κι οι γραμμές, τα σχήματα, τα χρώματα είναι η γλώσσα που χρησιμοποιεί, για να συνομιλήσει με τον κόσμο. Κάτι σαν το αλφάβητο, μπορείς να πεις. Απλά σύμβολα. Η ουσία της όμως βρίσκεται πέρα από αυτά. Κάθε πίνακας αφηγείται τη δική του ιστορία. Να, έλα να σου δείξω!

(Ο Ανδρέογλου παίρνει απ' το χέρι τη Seo-Bi – η οποία είναι τυλιγμένη με την κουβέρτα – και την οδηγεί μπροστά από το μισοζωραφισμένο πίνακα)

Κοίταξέ τον και πες μου, τι βλέπεις.

(Η Seo-Bi κοιτάζει για λίγο τον πίνακα)

SEO-BI: Το σώμα μιας γυναίκας... και...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Εκτός από αυτό.

(Η Seo-Bi παρατηρεί σκεπτική τον πίνακα)

SEO-BI: Σκούρο μπλε, μαύρο... μοιάζει σαν... και το δέρμα φαίνεται... κρύο.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Κρύο;

SEO-BI: Ναι, κρύο... σαν... σα να μην έχει ζωή. Κρύο. Σαν το δέρμα ενός πεθαμένου.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δες τον, Σο-Μπι...

(Η Seo-Bi κοιτάζει τον πίνακα. Το πρόσωπό της σκοτεινιάζει)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πες μου, τι βλέπεις.

SEO-BI: Βλέπω... (Παύση)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τι βλέπεις; (Παύση) Σο-Μπι;

(Η Seo-Bi στρέφεται προς τον Ανδρέογλου και τον κοιτάζει στα μάτια. Έπειτα, απαντά με σιγανή φωνή)

SEO-BI: Βλέπω το θάνατο.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τώρα καταλαβαίνεις;

SEO-BI: (Ψελλίζει) Ναι...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ωραία. Αυτήν ακριβώς την έκφραση θέλω. Κράτα αυτήν την εικόνα και πήγαινε στη θέση σου. Συνεχίζουμε.

(Παίρνει την κουβέρτα απ' τη Seo-Bi και την αφήνει στην άκρη. Η Seo-Bi πηγαίνει υπάκουα στη θέση της και ποζάρει. Παίρνει θέση κι ο Ανδρέογλου με την παλέτα και το πινέλο στα χέρια. Χαμηλώνουν τα φώτα. Φωτίζεται μόνο η Seo-Bi)

SEO-BI: (Με αίσθημα φρίκης και οδύνης) Ας λάμψει το πρωί, για το ασήμι και το χρυσό αυτής της γης

Τρεις χιλιάδες λεύγες γεμάτες με φυσικό πλούτο.

Η όμορφη πατρίδα μου.

Η δόξα ενός σοφού λαού

Μεγάλωσε σε μια λαμπρή κουλτούρα

Με ιστορία πέντε χιλιετιών.

Ας αφιερώσουμε το σώμα και το μυαλό μας

Για να στηρίζουμε αυτήν την Κορέα για πάντα.

Η αποφασιστική θέληση θα δεθεί με την αλήθεια

Φωλιά για το πνεύμα της εργασίας

Αγκαλιάζοντας την ατμόσφαιρα του όρους Πέκτου

Θα πάει εμπρός σε όλο τον κόσμο.

Η χώρα που ιδρύθηκε από τη βούληση του λαού

Εισπνοή των μαινόμενων κυμάτων με ορμητική δύναμη.

Ας δοξάσουμε για πάντα αυτήν την Κορέα.

Απεριόριστα πλούσια και ισχυρή.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 5^η

(Ανάβουν τα φώτα. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Ο Ανδρέογλου, ο οποίος ετοιμάζει τα χρώματα και τα πινέλα που θέλει να χρησιμοποιήσει, τα αφήνει στην άκρη και πηγαίνει ν' ανοίξει την πόρτα. Μπαίνει η Seo-Bi)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Καλησπέρα!

SEO-BI: Annyeonghaseyo! (Σκύβει ευγενικά το κεφάλι της κάνοντας, όπως κάθε φορά, μια ελαφριά υπόκλιση και κατευθύνεται προς τη θέση της χαμογελαστή. Στη συνέχεια, αρχίζει να βγάζει ήρεμα τα ρούχα της)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Σε εύθυμο τόνο) Αχ, αυτά τα κινέζικα που πετάς ώρες-ώρες, πολύ με μπερδεύουν!

SEO-BI: (Ενώ γδύνεται) Δεν είναι κινέζικα...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πάντως, πάμε πολύ καλά. Πιστεύω, σε δυο-τρεις μέρες, θα είναι έτοιμος.

SEO-BI: Χαίρομαι γι' αυτό!

(Ο Ανδρέογλου πηγαίνει κι αυτός με τη σειρά του, στη θέση του κι ετοιμάζεται)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ξέρεις... Έχεις κάτι το πολύ ξεχωριστό. Δεν μπορώ να το περιγράψω επαρκώς με λόγια... Δε μιλάς πολύ. Όμως, η παρουσία σου αφηγείται ιστορίες ολόκληρες. Κάθε μέρα που σε ζωγραφίζω, νοιώθω σα να φτιάχνω ένα ψηφιδωτό από αμέτρητες ιστορίες.

SEO-BI: (Ντροπαλά) Κι είναι όμορφες αυτές οι ιστορίες;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ναι. Μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο. Θα έλεγα, πως έχουνε κάτι... κάτι σκληρό. Έχουν... πόνο. Ναι, αυτό! Έχουν πόνο.

SEO-BI: Τον δικό μου;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τον δικό σου, το δικό μου, τον πόνο όλου του κόσμου. Λες και κουβαλās στους ώμους σου ολόκληρη την ανθρωπότητα.

SEO-BI: Έτσι με βλέπετε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ναι. Γι' αυτό ήθελα να σε ζωγραφίσω. Ήθελα να ζωγραφίσω τις ιστορίες σου.

SEO-BI: Τις ιστορίες μου...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ίσως, μέσα στις τόσες ιστορίες σου, κάπου να κρύβεται κι η δική μου...

SEO-BI: Δεν καταλαβαίνω...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Το αντικείμενο της δημιουργίας κι ο δημιουργός συνομιλούν μεταξύ τους· διαμορφώνουν το ένα το άλλο.

SEO-BI: Seonsaengnim... (Παύση) Νοιώθετε κι εσείς φυλακισμένος;

(Ο Ανδρέογλου τινάζεται απότομα σαστισμένος, σα να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Κοιτάζει τη Seo-Bi έντονα στα μάτια)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πάρε την πόζα σου. Ξεκινάμε. (Η Seo-Bi υπακούει. Ξεκινά η ζωγραφική. Ακούγονται ξανά οι χτύποι του ρολογιού. Καθώς περνά η ώρα, η Seo-Bi σταδιακά φαίνεται να εξαντλείται. Κάποια στιγμή, λιποθυμά. Ο Ανδρέογλου παρατάει τα σύνεργα της ζωγραφικής ανήσυχος και τρέχει να τη σηκώσει από το

πάτωμα. Την ξαπλώνει σ' έναν καναπέ και προσπαθεί να τη συνεφέρει. Η Seo-Bi συνέρχεται)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Στοργικά, με έντονη ανησυχία) Είσαι καλά; Τι έπαθες;

SEO-BI: (Αδύναμα) Ωωω... joesonghabnida... Λυπάμαι πάρα πολύ... Είναι που...

ΜΑΝΟΣ ΑΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πες μου... Χρειάζεσαι λίγο νερό;

SEO-BI: Δεν έχω φάει σήμερα...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τίποτα; Όλη μέρα; Δεν πρέπει να το κάνεις αυτό! Είναι επικίνδυνο!

SEO-BI: Στη σχολή σήμερα... πολλές ώρες... έπρεπε να ποζάρω... και...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τελοσπάντων, τελοςπάντων. Μην εξαντλείς άλλο τον οργανισμό σου. Θα σου φέρω κάτι να φας.

(Τη σκεπάζει με μια κουβέρτα κι ύστερα κατευθύνεται προς ένα μικρό παλιό ψυγειακι που βρίσκεται στο βάθος του ατελιέ)

Έχω κι εγώ τις προμήθειές μου! Συνήθιζα να περνάω πολλές ώρες εδώ μέσα, βλέπεις. Είχε γίνει δεύτερο σπίτι μου. Πολλές φορές, κοιμόμουν κιόλας εδώ. Να, εκεί, στον καναπέ που είσαι ξαπλωμένη εσύ τώρα. Άνετος δεν είναι; (Ανοίγει το ψυγειακι και ψάχνει) Για να δούμε, τι έχει ξεμείνει εδώ μέσα... (Στρέφεται προς τη Seo-Bi) Ζαμπόν τρως; (Εκείνη, γνέφει το κεφάλι της καταφατικά) Ωραία... Που λες... (Ο Ανδρέογλου φτιάχνει σάντουιτς) Άμα μ' έπιανε οίστρος, χανόμουνα μπροστά απ' τον καμβά και ξεχνούσα να γυρίσω στο σπίτι. Μια φορά, δούλευα έναν πίνακα που με παίδευε πολύ. Ήταν με κάτι ερείπια. Έμοιαζαν λίγο μ' αυτά του Σόρογκα, αλλά ήταν κι άνθρωποι μέσα, που δεν μπορούσαν να φύγουν. Κάποια κομμάτια τους είχαν παγιδευτεί στα χαλάσματα κι οι άνθρωποι αυτοί τ' αναζητούσαν. (Παίρνει το

σάντουιτς που έφτιαξε, μαζί μ' ένα μπουκαλάκι νερό, κλείνει το ψυγείακι και πηγαίνει προς τη Seo-Bi) Μου πήρε μήνες να τον ολοκληρώσω. Μου ήταν δύσκολο να αποτυπώσω τα συναισθήματα των ανθρώπων στην ολότητα τους. Λες και μου κρύβονταν τ' αναθεματισμένα! Ε, μέσα σ' εκείνο το διάστημα, έλειπα πάρα πολλές ώρες απ' το σπίτι. Η γυναίκα μου, σκέψου, δε με είχε δει καθόλου για δυο ολόκληρες εβδομάδες!

(Της δίνει το νερό και το σάντουιτς και κάθεται κοντά της, στην άκρη του καναπέ. Εκείνη, πίνει το μισό μπουκαλάκι σχεδόν μονορούφι. Έπειτα, ξεκινάει να τρώει λαίμαργα, παρότι πασχίζει να δείχνει πιο συγκρατημένη. Παράλληλα, ο Ανδρέογλου προσπαθεί νευρικά ν' ανάψει ένα τσιγάρο, αλλά δεν τα καταφέρνει. Μουρμουρίζει έχοντας το τσιγάρο στο στόμα του) Άναψε, ρε διάολε! (Μετά από μερικές προσπάθειες, καταφέρνει ν' ανάψει το τσιγάρο)

Αφού να φανταστείς, ο γιος μου – ήταν πολύ μικρός τότε, δεν είχε πάει ούτε δημοτικό ακόμα – νόμιζε ότι τους εγκατέλειψα! Να δεις κλάμα που 'ριξε όταν γύρισα! Τώρα, ούτε να μου μιλήσει δε θέλει... (Αναστενάζει βαθιά) Αλλά, γιατί άρχισα να στα λέω όλα αυτά; (Παύση) Α, ναι! Έλεγα για τις προμήθειες. Ε, κάποτε, περνούσα πολύ χρόνο εδώ μέσα. Τώρα...

SEO-BI: Τώρα;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Αλήθεια, πώς σου προέκυψε να γίνεις γυμνό μοντέλο στην Καλών Τεχνών;

SEO-BI: Είχα ανάγκη από χρήματα, για να... Αμ... Τον πρώτο καιρό ήμουν στη Θεσσαλονίκη. Εκεί πήγα γυμνάσιο. Και μετά κατέβηκα εδώ, για να βρω μια καλή δουλειά. Θα 'θελα να πάω και λύκειο, αλλά έπρεπε πρώτα να δουλέψω. Ίσως αργότερα, όταν... Αμ... Δηλαδή, ίσως τα καταφέρω κάποια στιγμή...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δηλαδή, είσαι μόνη σου εδώ;

SEO-BI: (Ταράζεται) Τι;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Η οικογένειά σου, λέω. Μητέρα, πατέρας, αδέρφια... Δεν είναι κανείς μαζί σου;

SEO-BI: (Χαμηλώνει το κεφάλι) ...Όχι.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Κανείς; Καλά, και πώς βρέθηκες εδώ πέρα μόνη σου;

(Μεγάλη παύση)

Πού είναι οι δικοί σου άνθρωποι;

SEO-BI: Μακριά... Πολύ μακριά... (Παύση)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Και πώς τα βγάζεις πέρα μόνη σου εδώ;

SEO-BI: Δύσκολα. Αμ... Όταν ήρθα στην Αθήνα, πρώτα έπιασα δουλειά σ' ένα φούρνο. Τα χρήματα ήταν λίγα. Υπήρχαν και μέρες που δεν έτρωγα καλά. Αυτό, όμως, δεν ήταν κάτι καινούργιο για μένα... Μια μέρα, η μητέρα του φούρναρη... Αμ... Είναι επιστάτρια στην Καλών Τεχνών. Μου είπε, ψάχνανε μοντέλα, για να ποζάρουν στους φοιτητές... και... τα χρήματα... Αμ... Πληρώνουν καλά, είπε. Σκέφτηκα ότι δεν είχα τίποτα να χάσω και πήγα. Ντρεπόμουν πολύ στην αρχή. Ακόμα ντρέπομαι λίγο.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Είναι απαιτητική και επίπονη δουλειά.

SEO-BI: Ναι, αλλά δε με πειράζει. Μου αρέσει να βλέπω τους πίνακες. Είναι απίστευτο, τι μπορεί να φτιάξει το χέρι του ανθρώπου!

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Οφείλω να παραδεχτώ ότι ζηλεύω την ηρεμία σου. Έχεις πραγματικά ασάβινη υπομονή. Αφού μπορείς και με αντέχεις! (Γελάει)

SEO-BI: Γιατί το λέτε αυτό;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ξέρω πως γίνομαι αρκετά σκληρός.

SEO-BI: Προσπαθείτε να κάνετε τη δουλειά σας σωστά. Κι η δική σας δουλειά είναι δύσκολη. Εγώ σας θαυμάζω.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Με θαυμάζεις;

SEO-BI: Ναι! Αυτός ο πίνακας που φτιάχνετε... είναι τόσο... πώς να το πω... έχει δική του φωνή... έχει... έχει “χαρακτήρα”!

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Χαμηλόφωνα, απευθύνεται στον εαυτό του) Έχει “χαρακτήρα”...

SEO-BI: Είναι λοιπόν δύσκολη η ζωή εδώ, στην Ελλάδα. Αλλά είναι και όμορφη! Ο ήλιος... λάμπει διαφορετικά. Κι οι άνθρωποι μου αρέσουν πολύ. Είναι κάπως παράξενοι και συχνά έχουν νεύρα, αλλά εμένα μου αρέσουν. Είναι πιο... πιο... ελεύθεροι! Είναι πιο ελεύθεροι οι άνθρωποι εδώ.

(Ο Ανδρέογλου χαμογελά με συμπάθεια)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πιο ελεύθεροι, ε; Μην είσαι τόσο σίγουρη γι’ αυτό... (Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 6^η

(Ο Ανδρέογλου προετοιμάζει ως συνήθως το χώρο, καθώς περιμένει τη Seo-Bi. Τοποθετεί μια μικρή σόμπα κοντά στη θέση της Seo-Bi και την ανάβει. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Την ανοίγει. Μπαίνει η Seo-Bi)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Εγκάρδια) Καλησπέρα!

SEO-BI: (Σκύβοντας το κεφάλι ευγενικά, όπως πάντα) Annyeonghaseyo!

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πάντα συνεπής στην ώρα σου! Σωστή επαγγελματίας! Συνήθως, τα μοντέλα μου με στήνουν κάνα μισάωρο. Οφείλω να ομολογήσω, ότι κάνεις τη δουλειά μου αρκετά πιο εύκολη.

SEO-BI: (Γελαστή, κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση) Σας ευχαριστώ πολύ, Seonsaengnim! (Κατευθύνεται προς τη θέση της. Γδύνεται αργά, ενώ παράλληλα συζητά με τον Ανδρέογλου)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ελπίζω να σου είναι εντάξει η σόμπα. Κάνει πολύ κρύο εδώ μέσα, το χειμώνα. Αν κι εγώ δεν το πολυαισθάνομαι, να πω την αλήθεια. Άπαξ και συγκεντρωθώ σ' αυτό που κάνω, δε με αφορά τίποτ' άλλο. Ούτε κρύο, ούτε πείνα, ούτε δίψα. Αυτά τα πράγματα θέλουν αφοσίωση, βλέπεις. Και πειθαρχία. Ξέρεις εσύ από πειθαρχία. Ίσως, λόγω κουλτούρας. Εσείς, οι Κινέζοι, είστε άλλος λαός. Μαθαίνετε στην πειθαρχία από μικρά παιδιά—

SEO-BI: Δεν είμαι Κινέζα...—

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: ...ενώ εμείς εδώ, είμαστε ένα χάος. Γι' αυτό πάμε κατά διαόλου. Μας λείπει η πειθαρχία.

(Η Seo-Bi παίρνει την πόζα της. Ο Ανδρέογλου παίρνει την παλέτα και το πινέλο του και κάθεται στη θέση του)

SEO-BI: Ναι, όμως... Αμ...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τι;

SEO-BI: Κι η πειθαρχία... θέλω να πω... Αμ... Μερικές φορές, η πειθαρχία... (Παύση)
Δε σας πνίγει τόση πειθαρχία;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Ενώ ζωγραφίζει) Να με πνίγει; Όχι, καθόλου. Απεναντίας. Μη χαλάς το βλέμμα σου, σε παρακαλώ. Μπράβο. Όχι, δε με πνίγει. Αυτό που με πνίγει, Σο-Μπι, είναι το χάος. Το χάος είναι το χειρότερο είδος σκλαβιάς.

SEO-BI: Κι η ελευθερία;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία μέσα στο χάος. Ελεύθερος είναι αυτός που μπορεί να πειθαρχήσει τον εαυτό του και να θέσει τα δικά του όρια. Η ελευθερία χρειάζεται σύνεση. Είναι μεγάλη ευθύνη. Δεν την αντέχουν όλοι.

SEO-BI: Δεν αντέχουν την ελευθερία;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δεν μπορούν όλοι να τη διαχειριστούν. Έχει κι η ελευθερία το τίμημά της. Τι νομίζεις; Τίποτα δεν είναι βερεσέ σ' αυτή τη ζωή... Μπράβο, τα πας πολύ καλά. Κάνε λίγη ακόμα υπομονή. Πρέπει να δουλέψω λίγο με τις σκιές. Νομίζω, σήμερα πέτυχα καλύτερο φωτισμό.

SEO-BI: Κι εσείς;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τι εγώ;

SEO-BI: Την αντέχετε; Την ελευθερία... την αντέχετε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Σταματά για λίγο να ζωγραφίζει και την κοιτάζει) Νομίζεις πως είμαι ελεύθερος;

SEO-BI: Δεν είστε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Χαμογελάει) Πώς μπορείς και μου κάνεις πάντα τις πιο δύσκολες ερωτήσεις; (Αρχίζει πάλι να ζωγραφίζει) Σαν τα μικρά παιδιά που εξερευνούν λαίμαργα τον κόσμο γύρω τους και βιάζονται να τον ανακαλύψουν. Έτσι ήταν ο γιος μου παιδί... (Παύση) Ελεύθερος... Δεν ξέρω, πώς να στο εξηγήσω. Νοιώθω ώρες-ώρες, σα να μ' έχουνε δεμένο χειροπόδαρα και δεν μπορώ να κουνηθώ. Όταν ζωγραφίζω, αισθάνομαι πως σπάω τα δεσμά μου για λίγο. Δραπετεύω απ' τα στενά όρια της πραγματικότητας που μας ορίζει.

SEO-BI: Μα εσείς, πριν είπατε ότι χρειάζεστε τα όρια.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ναι. Τα όρια που επιλέγω εγώ για τη ζωή μου. Όχι τα όρια των άλλων. Πάντα ήθελα να ορίζω εγώ ο ίδιος τη ζωή μου.

SEO-BI: Δεν την ορίζετε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δεν ξέρω... Μερικές φορές, αισθάνομαι ότι με ορίζει αυτή. Εσύ, είσαι ελεύθερη;

SEO-BI: Τώρα, ναι. Αλλά, νομίζω ότι καταλαβαίνουμε την ελευθερία διαφορετικά.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δηλαδή; Τι σημαίνει για σένα ελευθερία;

SEO-BI: Αμ... Να μιλάω, χωρίς να φοβάμαι.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τι φοβάσαι;

SEO-BI: Τώρα, δε φοβάμαι. Τώρα, είμαι ελεύθερη. Εσείς; Φοβάστε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Παύση. Κοιτάζει τον πίνακα προβληματισμένος) Καλύτερα, να κάνουμε ένα διάλειμμα. (Αφήνει κάτω την παλέτα και το πινέλο) Μπορείς να χαλαρώσεις το σώμα σου τώρα. (Της φέρνει μια κουβέρτα, για να σκεπαστεί. Έπειτα, κάθεται κοντά της και βγάζει από την τσέπη του ένα μανταρίνι. Το καθαρίζει, ενώ μιλάει, κι αφήνει τα φλούδια σ' ένα τραπεζάκι) Προσπαθώ να κόψω το κάπνισμα. (Κόβει ένα μικρό κομμάτι απ' το μανταρίνι και της το προσφέρει) Θέλεις; Πάρε, έχει βιταμίνη C! Με τρόμαξες τις προάλλες. Πρέπει να τρως καλά.

SEO-BI: (Παίρνει το κομματάκι απ' το μανταρίνι ντροπαλά) Gamsa...– Αμ... Σας ευχαριστώ... (Τρώει το μανταρίνι) Ζητώ συγγνώμη, που σας τρόμαξα. Μην ανησυχείτε, όμως, για μένα. Είμαι εντάξει. (Κουνάει λίγο το σώμα της, για να ξεπιαστεί και κάνει ένα μορφασμό πόνου)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πονάς;

SEO-BI: Δεν είναι τίποτα. Το έχω συνηθίσει.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Είσαι κι εσύ σκληρό καρύδι κι ας μη σου φαίνεται! Σαν το γιο μου...

SEO-BI: Γιατί δε μιλάτε πια; Φαίνεται να τον αγαπάτε πολύ.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Αναστενάζει) Ξέρεις, τι φοβάμαι πιο πολύ, Σο-Μπι;

SEO-BI: Τι;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Ενώ, τρώει το μανταρίνι) Το χρόνο. Εσύ, είσαι πολύ μικρή ακόμα κι ίσως δεν μπορείς να το καταλάβεις. Όταν ήμουν πιο νέος, ο χρόνος έμοιαζε κάτι πολύ μακρινό. Δε με απασχολούσε. Ξέρει, ο άτιμος, και δουλεύει πάντα αθόρυβα. Στη φέρνει πίσωπλάτα, που λένε. (Γελάει) Κι εγώ, τον άφησα να με προσπεράσει. Δεν συμπορεύτηκα μαζί του. Κατάλαβες; Κι αυτός, δε γυρίζει ούτε να

με κοιτάξει. Δεν κάνει ούτε ένα βήμα πίσω. Άργησα πολύ. Η ζωή ποτέ δε σε περιμένει. Προχωρά. Αυτό έκανε κι ο γιος μου. Προχώρησε. (Παύση. Σηκώνεται. Βγάζει απ' την τσέπη ενός σακακιού που είναι κρεμασμένο σ' έναν καλόγερο, μια μικρή παλιά φωτογραφία. Κάθεται ξανά κοντά στη Seo-Bi. Της δείχνει τη φωτογραφία) Κοίτα! Αυτός είναι! Εδώ, είναι δύο χρονών.

SEO-BI: (Βουρκώνει) Είναι πολύ όμορφος...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Κι αυτή, είναι η γυναίκα μου... Η πρώην γυναίκα μου... Εσύ, έχεις αδέρφια;

SEO-BI: (Με δυσκολία) Είχα... έναν αδερφό...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Είχες;

SEO-BI: Δεν υπάρχει πια...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Λυπάμαι πολύ... Κι οι γονείς σου; Ζουν οι γονείς σου;

(Μεγάλη παύση)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Σο-Μπι;

(Η Seo-Bi ξεσπά σε κλάματα)

(Ο Ανδρέογλου σαστίζει. Δείχνει ανήσυχος) Τι σου συνέβη; Μίλησέ μου.

SEO-BI: Όταν ήμουν μικρή, πίστευα ότι η χώρα μου είναι η πιο σπουδαία στον κόσμο κι ένοιωθα περήφανη. Στο σχολείο τραγουδούσαμε για τη λάμψη και τον πλούτο της πατρίδας και μελετούσαμε ώρες ατέλειωτες για την ιστορία του Κιμ Ιλ-Σουγκ. Όμως, δε μαθαίναμε σχεδόν τίποτα για τον έξω κόσμο. Μόνο ότι η Αμερική, η Ιαπωνία κι η Νότια Κορέα ήταν εχθροί. Δεν ήξερα γιατί κι ούτε ρώτησα ποτέ.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Εκπληκτος) Μια στιγμή... Μου λες δηλαδή πως είσαι απ' τη Βόρεια Κορέα; Απέδρασες!

SEO-BI: Ναι. Όταν είδα τον αδερφό μου να... να πεθαίνει μπροστά στα μάτια μου... από την πείνα... (Ο Ανδρέογλου ακούει αποσβολωμένος. Η έκφραση του προσώπου του παίρνει μια ταραγμένη όψη) Αγαπούσα πολύ τον αδερφό μου. Ήταν πιο μεγάλος από μένα. Τη νύχτα, ήταν πάντα σκοτάδι. Δεν είχαμε φως. Κι εγώ, αμ... φοβόμουν πολύ. Εκείνος, μ' έπαιρνε αγκαλιά και μου έλεγε ιστορίες, να μη φοβάμαι. Βλέπαμε απ' το παράθυρο τα φώτα... από την Κίνα... Εκεί είχε πάντα φως. Και τις νύχτες, βλέπαμε μακριά... ένα κομμάτι του ουρανού να λάμπει μέσα στο σκοτάδι. Πριν πεθάνει ο αδερφός μου, είπε: «Ν' αγαπάς τη ζωή, yeodongsaeeng. Η ζωή είναι δώρο.» Ήμουν ακόμη πολύ μικρή... Δεν μπορούσα να καταλάβω... Γυρνούσα στους δρόμους κι έβλεπα σώματα... πεσμένα κάτω... σκεπασμένα από τις μύγες.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Μα καλά, πέθαιναν οι άνθρωποι στο δρόμο; Αν είναι δυνατόν!

SEO-BI: Το ξέρετε αυτό; Όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει, πρώτα οι μύγες το μυρίζονται. Όπως τα ποντίκια καταλαβαίνουν το σεισμό, πριν έρθει. Οι άνθρωποι πέθαιναν, γιατί δεν είχαν να φάνε.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Μονολογεί χαμηλόφωνα, σε κατάσταση σοκ) Έπεφταν νεκροί στους δρόμους... Απ' την πείνα...

SEO-BI: Γιατί έπρεπε να σέβομαι κάποιον που αφήνει το λαό του να πεινάει; Όλα ήταν... αμ... μπερδεμένα μέσα μου.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Αυτά, εδώ, συμβαίνανε στην κατοχή! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι... Ότι... Είναι στ' αλήθεια τόσο άσχημα τα πράγματα εκεί; Ξέρω ότι το καθεστώς εκεί είναι... Δηλαδή, ξέρω ότι... Αλλά... Αυτό... Μου φαίνεται αδιανόητο! Μα, πώς—

SEO-BI: Ο πατέρας μου δούλευε σε... Αμ... σε ορυχείο. Εμείς πεινούσαμε. Έπρεπε, να φάμε. Δεν είχαμε χρήματα. Εκείνος, λοιπόν, άρχισε να πουλάει χαλκό στην Κίνα. Παράνομα. Αλλά... Κάποιος τον πρόδωσε. (Παύση) Τον έστησαν στην πλατεία και... (Δακρύζει)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Με έκπληξη) Τον έστησαν στην πλατεία;

SEO-BI: Τον πυροβόλησαν.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Επειδή πουλούσε ο άνθρωπος χαλκό, να θρέψει την οικογένειά του; Είναι αυτός λόγος, για να εκτελέσουν έναν άνθρωπο; Αυτό είναι παράλογο! Είναι βάναυσο! Είναι... Είναι...

SEO-BI: Ήμασταν όλοι εκεί όταν... Εγώ, η μητέρα, όλο το χωριό... Πρέπει, να είμαστε όλοι μπροστά, όταν τιμωρείται κάποιος. Δεν μπορούμε να μην είμαστε. Δεν έχουμε επιλογή. Είναι κανόνας της κυβέρνησης. Για να μάθουμε καλά το μάθημά μας. Σα να μας λένε: «Πρέπει, να τηρείς τους κανόνες. Αν παραβείς το νόμο, αυτή θα είναι η τιμωρία σου». (Παύση) Ήμουν δεκετριών χρονών όταν...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Για όνομα! Εσύ, ήσουν παιδί!

SEO-BI: Νωρίς, το πρωί...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Επιτρέπεται μικρά παιδιά να βλέπουν τέτοια πράγματα;

SEO-BI: Ήταν άνοιξη... Την εποχή που η φύση γεννά ζωή... Τα δέντρα στην πλατεία του χωριού είχαν ανθίσει. Είχε ψύχρα ακόμα.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Πόσο απάνθρωπο... (Κλείνει τα μάτια του σφιχτά, αηδιασμένος)

SEO-BI: Εκείνη την ημέρα, θυμάμαι... Ήταν τέσσερεις στρατιώτες... Τον έστησαν σ' ένα... ξύλο... (Προσπαθεί ν' αποτυπώσει την εικόνα του πασσάλου με μια χειρονομία) Πώς το λένε; Τον έδεσαν εκεί και... άρχισαν να... να πυροβολούν στη σειρά, (Χρησιμοποιώντας τη γλώσσα του σώματος, αναπαριστά τη σκηνή της εκτέλεσης) ταν τα ταν ταν τα ταν ταν τα ταν... Στο κεφάλι, στο λαιμό, στο στήθος, στη μέση, στα πόδια. Δίπλα μου, η μητέρα ούρλιαζε. Εγώ... Αμ... Εγώ... Έβλεπα το σώμα του να διπλώνεται απ' τις σφαίρες. Να γίνεται μια μάζα. Δάγκωνα τα χείλη μου, να μη φωνάξω. Τα μάτωσα. Ένοιωθα σαν... αμ... σα να με πατούσε κάποιος εδώ, (Χτυπά με την παλάμη το στέρνο της) στο στήθος. Και κάτι μ' έσφιγγε εδώ. (Σφίγγει το λαιμό της) Δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Τα μάτια μου κλαίγανε. (Σχεδόν κλαίγοντας) Μετά... έβαλαν το σώμα του σ' ένα... σ' ένα τσουβάλι, το πήραν κι έφυγαν...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δεν μπορώ να πιστέψω όλα αυτά που ακούω! Είναι πραγματικά σοκαριστικό! Μόνο αρρωστημένα μυαλά θα έκαναν τέτοιες φρικαλεότητες!

SEO-BI: Τότε, αποφασίσαμε ότι έπρεπε να φύγουμε. Θέλαμε να πάμε στη Νότια Κορέα.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Και πώς φύγατε;

SEO-BI: Περάσαμε τον ποταμό Τουμέν και φτάσαμε στην Κίνα.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Εκπληκτος) Πώς; Διασχίσατε ολόκληρο ποτάμι κολυμπώντας;

SEO-BI: Ναι.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Απίστευτο... Θα μπορούσατε να έχετε σκοτωθεί!

SEO-BI: Αν δεν πεθαίναμε από πνιγμό, θα πεθαίναμε από πείνα. Για μας, δεν είχε μεγάλη διαφορά.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Θαρραλέα απόφαση. Δεν έχουν όλοι τη δύναμη... Κάποιοι αφήνονται στη μοίρα τους... (Βυθισμένος στις σκέψεις του) Στη σκλαβιά τους... Παραδίνονται στο θάνατο από μόνοι τους... Αμαχητί...

SEO-BI: Βρήκαμε κάποιον, που... αμ... θα μας μετέφερε στη Νότια Κορέα. Αλλά, μας είπε ψέματα. Δηλαδή, μας έδωσε στις αρχές. Για τα χρήματα. Στην Κίνα μας θεωρούν παράνομους μετανάστες. Αν κάποιος πάει στην αστυνομία έναν Βόρειο Κορεάτη, θα πάρει χρήματα.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Με αγανάκτηση) Ε, βέβαια! Όλα για τα χρήματα γίνονται! Το χρήμα! Ο χάρτινος θεός του ανθρώπου! Πόσο έχουμε αποκτηνωθεί... (Ξεφυσάει)

SEO-BI: Αυτός, πήγε τη μητέρα μου στην αστυνομία. Την έστειλαν πίσω... Εμένα, με πούλησε σ' έναν Κινέζο ως εργάτρια.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Εξοργισμένος) Τον παλιοκερατά!

SEO-BI: Το να φύγει κανείς από τη Βόρεια Κορέα είναι μόνο το πρώτο βήμα. Είναι μακρύς ο δρόμος για την ελευθερία. Η μητέρα μου μπήκε φυλακή. Κι η φυλακή εκεί, δεν είναι όπως εδώ. Έχει πείνα και βασανιστήρια. Πολλοί, έχουν πεθάνει...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δεν αντέχω ν' ακούω! (Πιάνει το μέτωπό του συγχυσμένος)

SEO-BI: Έπρεπε να πληρώσω, για να βγει η μητέρα μου από εκεί μέσα... Δε θα άντεχε...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Φαίνεται εξουθενωμένος) Ζαλίζομαι...

SEO-BI: Αλλά, δεν μπορούσα. Παρακαλούσα αυτόν που με αγόρασε να πληρώσει για την ελευθερία της μητέρας μου. Προσπάθησα να κάνω συμφωνία μαζί του. Για να πληρώσει, έπρεπε να... να με... (Παύση) Με πούλησε σε κάποιον, στην Τουρκία...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Είναι έτοιμο να βγει έξω το μυαλό μου από το κεφάλι μου...

SEO-BI: Κι αυτός, με έβαζε να... να... (Παύση) Κάθε νύχτα, μέχρι να βγει ο ήλιος, εγώ έπρεπε να... Δε θυμάμαι πρόσωπα. Θυμάμαι μόνο, να με...

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Σώπα, κορίτσι μου! Μην πεις άλλα, σε παρακαλώ...

SEO-BI: Τρία χρόνια έζησα εκεί. Τρία χρόνια. Το σώμα μου πονούσε. Η ψυχή μου διασμένη. Παρακαλούσα να πεθάνω.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Με συγκίνηση) Παιδί μου... (Της χαϊδεύει το κεφάλι, με στοργή)

SEO-BI: (Κοιτάζει τον Ανδρέογλου στα μάτια, συγκινημένη) Αλλά, θυμόμουν τα λόγια του αδερφού μου... «Η ζωή είναι δώρο»! Σκεφτόμουν και τη μητέρα... Βγήκε απ' τη φυλακή; Είναι καλά; Ζει; Δεν ήθελα να πεθάνω και να μην μπορέσω να την αγκαλιάσω μια φορά ακόμα... Το έσκασα. Δεν έχει σημασία, πώς. Ας πούμε, ήμουν πιο τυχερή αυτή τη φορά... Πέρασα τα σύνορα κι ήρθα στην Ελλάδα.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Έχεις ζήσει σκληρές καταστάσεις, κορίτσι μου...

SEO-BI: Ήταν δύσκολα εδώ, στην αρχή. Ακόμα είναι δηλαδή. Όμως, είχα ζήσει χειρότερα πιο πριν. Δε μ' ένοιαζε. Ζήτησα άσυλο. Ήμουν δεκάξι χρονών τότε. Με στείλανε σ' ένα... αμ... κέντρο υποδοχής προσφύγων. Στη Θεσσαλονίκη. Μας έκαναν μαθήματα εκεί... για να μάθουμε τη γλώσσα. Μετά, μπήκα στο γυμνάσιο. Ένας καινούργιος κόσμος άνοιγε μπροστά μου. Επιτέλους, ήμουν για πρώτη φορά ελεύθερη. Καταλαβαίνετε, seonsaengnim; Ήρθα εδώ και βρήκα μια άλλη πραγματικότητα, απ' αυτή που ήξερα. Για μένα, ήταν... αμ... μεγάλο σοκ! Όταν ζούσα στη Βόρεια Κορέα, πίστευα ότι οι άνθρωποι στις άλλες χώρες ζουν στο δρόμο! Ότι εμείς είμαστε το φως αυτού του κόσμου! Μπορείτε να το φανταστείτε αυτό; Όσα ήξερα, ήταν ψέμα. Δεν ξέρω ποια είμαι. Δεν υπάρχει για μένα πια μέρος να... να

μπορώ περήφανα να το πω... “πατρίδα μου”. Δεν έχω χώμα να φιλήσω. Δεν έχω ρίζες. Δεν έχω τίποτα. Μόνο την ελευθερία μου.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ένας ολόκληρος λαός βυθισμένος στο σκοτάδι...

ΣΕΟ-ΒΙ: Τα πράγματα αλλάζουν. Οι άνθρωποι ξυπνάνε.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τι εννοείς;

ΣΕΟ-ΒΙ: Έχω γνωρίσει κι άλλους... που έφυγαν μετά από μένα. Αυτοί που φεύγουν, μιλούν στους συγγενείς που μένουν πίσω. Μιλούν για όλα όσα υπάρχουν έξω. Το φως φτάνει σιγά-σιγά... Εμείς φύγαμε για ένα πιάτο ρύζι. Τώρα, στη χώρα μου δεν πεθαίνουν πια από την πείνα, όπως τότε. Κάπως τα καταφέρνουν. Τώρα όμως, φεύγουν για την ελευθερία.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Κι η μητέρα σου; Κατάφερες να επικοινωνήσεις μαζί της;

ΣΕΟ-ΒΙ: Μετά από πολύ καιρό. Ο πατέρας μου είχε αγοράσει παράνομα ένα κινέζικο κινητό... Αμ... Με κινέζικο αριθμό. Δεν ξέρω, τι το ήθελε. Ίσως, σκεφτόταν κι εκείνος να φύγουμε. Αλλά, δεν πρόλαβε... (Παύση) Μας έβαλε να μάθουμε τον αριθμό απ’ έξω. «Μπορεί να χρειαστεί», είπε. Το είχαμε κλειστό. Αμ... Κρυμμένο κάπου στο σπίτι. Αν το έβρισκαν... (Κάνει μια χειρονομία, σα να κόβει το λαιμό της)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Κατάλαβα...

ΣΕΟ-ΒΙ: Όταν φύγαμε με τη μητέρα μου, δεν το πήραμε μαζί μας. Δεν το χρειαζόμασταν. Δεν αφήναμε πίσω κανένα συγγενή. Φοβηθήκαμε να το πάρουμε. Αν μας έπιαναν και το έβρισκαν πάνω μας, θα μας το έπαιρναν έτσι κι αλλιώς. Όταν ήρθα λοιπόν στην Ελλάδα, τηλεφωνούσα κάθε μέρα σ’ αυτόν τον αριθμό. Είχα ελπίδα... Σκεφτόμουν... Ίσως, κατάφερε να φύγει. Μπορεί να πήρε το τηλέφωνο μαζί της, για να μπορέσω να τη βρω. Μόνο έτσι... Μόνο έτσι θα μπορούσα να τη βρω.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Με αγωνία) Και τη βρήκες; Της μίλησες; Είναι καλά;

ΣΕΟ-ΒΙ: Ναι. Είναι στη Σεούλ. Τα κατάφερε.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: (Μ' ενθουσιασμό) Μπράβο!

ΣΕΟ-ΒΙ: Θέλω να πάω να ζήσω μαζί της. Αλλά, δεν είναι απλό.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Γιατί; Τι πρόβλημα υπάρχει;

ΣΕΟ-ΒΙ: Με τα χαρτιά.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δηλαδή;

ΣΕΟ-ΒΙ: Δεν ξέρω. Δεν καταλαβαίνω απ' αυτά... Είναι τώρα δύο χρόνια που—

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δύο χρόνια; Διάολε! Τι μου λες τώρα; Μα... Εδώ, θέλουν να διώξουνε τους πρόσφυγες άρον-άρον απ' τη χώρα! Πού κόλλησαν τώρα; (Αναστενάζει) Άκου. Κανονικά, εφόσον βρέθηκε η μητέρα σου στη Νότια Κορέα, θα πρέπει να σε στείλουν εκεί, μαζί της. Επανένωση οικογένειας, νομίζω, λέγεται αυτό. Δεν τα ξέρω κι εγώ καλά αυτά, τα γραφειοκρατικά, μη νομίζεις... Να το διεκδικήσεις!

ΣΕΟ-ΒΙ: Ναι. Γι' αυτό κατέβηκα στην Αθήνα. Έχει γίνει κάποιο μπέρδεμα. Και χρειαζόμουν χρήματα... Αμ... Μέχρι να βρω λύση.

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Τι μπέρδεμα; Τελοσπάντων... Θα τα βρούμε αυτά. Θα το ψάξω κι εγώ. Έχω έναν γνωστό στο—

ΣΕΟ-ΒΙ: Δηλαδή, θα με βοηθήσετε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Θα τη βρούμε την άκρη, μη στεναχωριέσαι! Ας κάνουν μια φορά τη δουλειά τους σωστά, οι παλιοκαργιόληδες!

SEO-BI: Γιατί με βοηθάτε;

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Δε βοηθάω εσένα, παιδί μου. Το λαό της Βόρειας Κορέας βοηθάω.

(Η Seo-Bi τον αγκαλιάζει)

SEO-BI: Seonsaengnim... (Παύση) Να πείτε στο γιο σας, πόσο τον αγαπάτε...

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 7^η

(Ανάβουν τα φώτα. Ο Ανδρέογλου τρώει ένα μανταρίνι, ενώ παράλληλα μιλά στο τηλέφωνο)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Έλα, Κώστα. Πώς είσαι; Καλά. Ναι, όλα καλά πήγαν με τον αντιπρύτανη. Πέρασα από το γραφείο του και μιλήσαμε. Μου έδωσε να διαβάσω και την επιστολή των φοιτητών. Ναι, ναι. Κοίτα, η αλήθεια είναι ότι κι εγώ είμαι κάπως... Δηλαδή... Νομίζω, πως ίσως θα έπρεπε να αναθεωρήσω κάποια πράγματα... Ναι, ακριβώς αυτό σου λέω. Μ' έχουν προβληματίσει πολλά τελευταία... Ξέρεις... Το ρημάδι το μυαλό μπορεί να γίνει μεγάλος δυνάστης καμιά φορά... Τι; (Γελάει) Όχι, δεν παραμιλάω! Απλώς, λέω ότι σκέφτομαι— Ναι. Ότι ίσως θα έπρεπε... Χρειάζομαι λίγη ελευθερία. Στη σκέψη μου. Ναι, στη σκέψη. Πώς να στο πω; Αντιλαμβάνομαι ξαφνικά ότι έχω γίνει σκλάβος της ίδιας μου της ιδεολογίας. Τώρα καταλαβαίνω που υστερώ τόσα χρόνια. Και σα δάσκαλος και σα ζωγράφος. Μου λείπει η ανοιχτή ματιά. Σε όλα! Αυτό πιστεύεις; Μπορεί και να 'χεις δίκιο...

(Παύση)

Ο πίνακας; Τον είδες; Και; Αλήθεια; Α! Να σου πω, την κριτική τη διάβασες; Περίμενε μια στιγμή. (Πιάνει ένα περιοδικό που βρίσκεται ακουμπισμένο στο τραπεζάκι, δίπλα στο τηλέφωνο. Ξεφυλλίζει μερικές σελίδες κι ύστερα, αρχίζει να διαβάζει φωναχτά) Λοιπόν, εδώ γράφει: «Ο διακεκριμένος ζωγράφος, Μάνος Ανδρέογλου, στο πρόσφατο έργο του, «Αγαλματάκια ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα», καταφέρνει με ωμή ειλικρίνεια να αποτυπώσει αριστουργηματικά στον καμβά του, τον τρόπο που βρίσκεται παγιδευμένος στα μάτια μιας χλωμής κι εύθραυστης μαρμαρωμένης γυναικείας φιγούρας, η αινιγματική μορφή της οποίας μοιάζει να κουβαλά στους ώμους της το βάρος ολόκληρης της ανθρωπότητας ισορροπώντας ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι. Σκιές τυλίγουν το γυμνό σώμα της δίνοντάς της έναν χαρακτήρα απόκοσμο, σα να θέλουν να την καταπιούν και να τη θάψουν βαθιά στην άβυσσο· ενώ μακριά, στο βάθος, ένα εκτυφλωτικό φως υπόσχεται τη λύτρωση. Ένας πίνακας

μανιφέστο, στον οποίο απεικονίζεται όλος ο πόνος και η θηριωδία σ' ένα ταξίδι για την ελευθερία. Μια εκ βαθέων κατάθεση ψυχής του δημιουργού. Θα μπορούσε, ίσως, να χαρακτηριστεί κορωνίδα του εικαστικού του έργου». (Σε εύθυμο τόνο) Ακούς; Απίστευτο δεν είναι; Ναι, ναι, ναι! «Κορωνίδα του εικαστικού του έργου»! Έσπασε η μονοτονία στα έργα μου, Κώστα! Μαζί με τα δεσμά μου, πάει κι αυτή! Ξέρω εγώ, τι λέω, ξέρω! (Γελάει) Σ' ευχαριστώ.

Α, εγώ δεν πήρα τίποτα. Τα χρήματα τα έδωσα όλα στο κορίτσι. Το κορίτσι που μου πόζαρε, ναι. Δεν είναι Κινέζα. Έχει περάσει πολύ δύσκολη ζωή. Αν ήξερες την ιστορία της, θα- Της τα έδωσα, γιατί σ' εκείνη οφείλεται η επιτυχία αυτού του πίνακα. Μ' ελευθέρωσε. Νοιώθω ξανά τη φλόγα να καίει μέσα μου. Καταλαβαίνεις, τι σημαίνει αυτό; Όχι, δε νομίζω να ξανασυνεργαστούμε. Ε, είναι κάπως δύσκολο. Αυτή τη στιγμή που μιλάμε, πρέπει ήδη να βρίσκεται στο αεροπλάνο για τη Σεούλ. Ν... Ναι... Γυρίζει στην πατρίδα της... Εντάξει, Κώστα. Θα μιλήσουμε. Σε χαιρετώ.

(Κλείνει το τηλέφωνο. Στέκεται ακίνητος για λίγο κοιτάζοντας σκεπτικός τη συσκευή του τηλεφώνου. Σηκώνει ξανά το ακουστικό διστακτικά και μετά από λίγη σκέψη, τηλεφωνεί. Ο τόνος της φωνής του είναι απρόσμενα γλυκός)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Ν... Ναι, έλα, Μαργαρίτα. Καλησπέρα. Ο Μάνος είμαι... Πώς είσαι; Όχι, δε συνέβη κάτι. Απλώς... Πήρα, να δω, πώς είσαι. Μήπως, ενοχλώ; Ό... Όχι, καλά είμαι. Εσύ; Α... Και με τον... όλα καλά; Τι; Όχι, δεν είχα τέτοια πρόθεση. Από ενδιαφέρον ρώτησα. Αλήθεια. Δεν τηλεφώνησα, για να κάνω φασαρία. Σου είπα, ήθελα απλώς να- Άκουσέ με, σε παρακαλώ. Δε χρειάζεται συνεχώς να μαλώνουμε. Ναι, το ξέρω. Πάντα εγώ είμαι ο εριστικός. Έχεις δίκιο. Όχι, δεν λέω το ειρωνικά. Το παραδέχομαι. Είμαι εριστικός. Ειλικρινά, δεν ξέρω, γιατί το κάνω αυτό. Κάτι βράζει μέσα στα σωθικά μου και... Δε δικαιολογούμαι. Προσπαθώ να σου μιλήσω. Να ξεθάψω τον εαυτό μου από τα ερείπια. Ξέρεις, πάντα έψαχνα να βρω όσα κομμάτια έλειπαν, στη ζωγραφική. Δεν μπορούσα ν' αντιληφθώ, ότι όλα μου τα κομμάτια – από τα πιο μικρά μέχρι τα πιο μεγάλα – τα είχες εσύ. Άργησα πολύ. Συγγνώμη...

(Παύση)

Σου εύχομαι μέσα από την καρδιά μου να είσαι ευτυχισμένη κι ελπίζω, αυτός ο άνδρας που επέλεξες να είναι στο εξής κοντά σου, να μπορέσει να σου προσφέρει, όσα σου στερήσα εγώ κι ακόμα περισσότερα. Βλέπεις, είμαστε περίεργες ψυχές εμείς, οι καλλιτέχνες... (Παύση) Μόνο... σε παρακαλώ πολύ, θα ήθελα να σου ζητήσω μία χάρη. Θέλω να μιλήσεις στον Πέτρο. Θέλω να του πεις... Να τον πείσεις... Θέλω να τον δω και να του μιλήσω. Μόνο αυτό. Σε παρακαλώ. Θα το κάνεις; Σ' ευχαριστώ. (Παύση) Μαργαρίτα... (Παύση) Σ' αγαπώ.

(Κατεβάζει απότομα το ακουστικό. Κλαίει. Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 8^η

(Ένας προβολέας φωτίζει τον Ανδρέογλου, ο οποίος στέκεται όρθιος στην άκρη της σκηνής, στραμμένος προς το κοινό και παρουσιάζει το έργο του στους θεατές. Ένας δεύτερος προβολέας φωτίζει τη Seo-Bi, η οποία ως tableau vivant απεικονίζει τον πίνακα του Ανδρέογλου, όπως ακριβώς παρουσιάστηκε και στη σκηνή της έναρξης του έργου)

ΜΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΟΓΛΟΥ: Έργο κάθε ζωγράφου είναι να αιχμαλωτίσει την αλήθεια που πλανάται παντού γύρω μας άυλη, αθέατη, κρυφή· και να της δώσει μορφή. Κι η αλήθεια αυτού του πίνακα είναι σκληρή και κρύα σα μέταλλο. Αιχμηρή σαν το μαχαίρι που τρυπά το κορμί βαθιά ως το κόκκαλο. Είναι η κραυγή του ανθρώπου που φυτοζωεί αλυσιδεμένος από το δυνάστη του. Μια κραυγή για τους σκλαβωμένους αυτού του κόσμου· που ματώνουν, για να σπάσουν τα δεσμά τους, σ' έναν ατέρμονο αγώνα για την ελευθερία. Με φιμωμένη τη σκέψη και την καρδιά απ' το φόβο, βουλιάζουμε λίγο-λίγο στο έρεβος της ανυπαρξίας.

Η σκλαβιά έχει πολλά πρόσωπα. Μπορεί να επιβάλλεται από ένα πολιτικό καθεστώς. Να γεννιέται από μια κοινωνική νόρμα. Να ζει παρασιτικά μέσα στις σχέσεις των ανθρώπων. Μα πάνω απ' όλα, αρκεί να φυτευτεί ο σπόρος της στην ανθρώπινη συνείδηση. Ο πίνακας αυτός λοιπόν, μιλά για τη σκλαβιά που φέρει ο άνθρωπος μέσα του. Τη δίψα του για ελευθερία. Τη λαχτάρα ν' αποτινάξει από πάνω του, κάθε τι που τον καταδυναστεύει. Στο σκοτεινό ουρανό, μακριά στο βάθος, ένα φως λάμπει. Τον καλεί να δραπετεύσει. Όμως, όλοι μας τρέμουμε μπροστά στο δυνάστη... Στέκουμε μπροστά του μαρμαρωμένοι. Όπως στο παιχνίδι που παίζαμε παιδιά. Αγαλματάκια ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα...

(Τα φώτα από τους δύο προβολείς σβήνουν αργά, ενώ παράλληλα ακούγεται ο εθνικός ύμνος της Βόρειας Κορέας)

ΤΕΛΟΣ